

Всичко утихло. Настъпили приятелски обноси между вѣводата и капитанина. Парахода тръгналъ. Слѣдъ това било развито знамето въ срѣдата съ надписъ: „Свобода или смъртъ“. Възстанниците съ насълзени погледи и снѣти шапки го поздравили. Парахода се движилъ бавно и приближилъ до брѣга. Възстанниците се простили съ пѣтниците, тѣ излѣзли на брѣга и се наредили въ походна редица. Въ мигъ прѣдъ младитѣ юнаци излѣзалъ на чело, като соколъ, младъ снаженъ и гиздаво облѣченъ; съ къдрава черна коса и сжщо такава брада вѣводата Хр. Ботевъ. Той казалъ слѣдющта кратка рѣчь: „Драги юнаци, ето ни стѣпили вече на поробената земя на милото ни Отечество — България. Погледитѣ на цѣлия народъ сж обърнати къмъ насъ. Нека въ тая минута се закълнемъ и цѣлунимъ земята на която ще измрѣмъ!“

Всички възстанници извикали „ура“ и „да живѣе България!“ Слѣдъ това четата тръгнала къмъ село Козлодуй съ развито знаме, пѣяйки любимата пѣсень:

„Не щеме ний богатство,
Нещеме ний парй,
Но искаме свобода
Съ човѣшки прадини! . . .“

Ст. Пончевъ.

